

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638332000/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Dag faldt ham lidt lang, thi han ventede jo sin Søn hjem fra Hovedstaden. Dennes Examen havde vel ikke, som Faderen udtrykte sig, faaet det »allerbedste« Udfald, men det var dog heller ikke gaaet daarligt. Sagen er, at han havde faaet anden Karakter. Ulykken var imidlertid ikke stor, og det var ikke uden Grund, at Kancelliraaden saae Sagen i et bedre Lys end de fleste Fædre, især naar de ere Kancelli eller andre Raader, pleje at gjøre; thi der var al mulig Sandsynlighed for, at Sønnen nu strax kunde blive forsynet som hans Fuldmægtig og med Tiden, da han var et flittigt og ordentligt Menneske, blive hans Efterfølger i Embedet. Fruen havde vel undertiden, siden den Maaned, da Sønnen havde været næstøverst i sin Klasse, drømt om at see ham som en af Landets første Mænd eller ialfald som Etatsraad i Kjøbenhavn, men da hendes Mand ikke var utilfreds, meente hun heller ikke at burde være det og ilede nu rastløst om i Kjøkken og Spisekammer for at berede Alt til den festlige, lille Familiemiddag, som skulde modtage den Hjemkomne, og som derfor var sat til en noget senere Tid end ellers.

Kontortiden var endt, Skriverens stille Haab var gaaet i Opfyldelse, han var bleven indbudt til at deeltage i Middagen og ilede nu hjem for at modtage sin Moder, den gamle Skomagerenke i Strædet, den glædelige Nyhed og efter Evne smykke sig til Festligheden. Kancelliraaden skyndte sig at komme sin Kone til Hjælp med en Tjenstvillighed, der vidnede om, at han ikke uden Lyst deeltog i huuslige Sysler. Med Interesse forhørte han sig om Ændernes Tilstand, og om Jordbærrerne vare plukkede af det rigtige Bed, og gik derpaa selv ned i den gamle, hvælvede Kjælder, hvor i svundne Tider den Viin var ældet, der havde kvæget tørstige Dømherrer og Bisper, og hvor han nu udsøgte den lille Flok af Offere, der skulde forberede Festen.

Med en vis højtidelig Følelse fremtog han af en Krog, hvori der laa to Flasker, den ene af disse. Det var en sjelden, gammel Madeira, de to sidste af et Dusin, han engang for mange Aar siden havde faaet som Foræring. Disse to vare alt for flere Aar siden lagte tilside til denne Dag, han skaaede dog nu den ene.

»Den glemme vi til hans Forlovelse,« sagde han ved sig